

Tirar-se la taula pel cap

«*Els socis de Govern conviuen amb altres aritmètiques incòmodes. El nexce de dos dels grans xocs de l'arrencada de la legislatura es diu PSC*»

El conflicte entre Catalunya i l'Estat és tan complex que és més fàcil ser destructiu que constructiu. L'afirmació és aplicable a qualsevol opció de l'arc parlamentari, sigui defensora o detractora de l'independentisme. És una de les principals conclusions que s'extreuen del que, més que debat, podríem denominar xoc de política general al Parlament. Més que teixir grans acords o, fins i tot, de vendre les lloances del propi projecte, l'objectiu és articular aquella proposta de resolució que serveixi per atacar la línia de flotació de l'altre. Ofensives que sempre són més virulentes quan venen de qui, teòricament, està en el mateix bàndol. "Senyor, lliura'm dels meus amics, que dels meus enemics jo me'n cuidaré", recull la cèlebre frase del rei Enric IV.

Exemple clar del foc amic: la taula de diàleg i negociació. Coixa i sotmesa a les inclemències de la meteorologia judicial, el moble d'interlocució s'ha convertit en una proposta de destrucció massiva entre socis. ERC la defensa a capa i espasa com a espai entre governs i pretén subratllar la incoherència que suposa que Junts intenti erosionar-la mentre continua al Govern i els seus consellers l'apuntalen en el pla de legislatura. Junts busca el mateix efecte a l'hora d'evidenciar la paradoxa dels republicans, que carreguen contra l'ampliació de l'aeroport del Prat i alhora mantenen que pot convertir-se en *hub* internacional sense lesionar el medi ambient.

Evidentment, és legítim no estar d'acord amb un projecte. Però aleshores hi ha la responsabilitat de detallar quina és l'alternativa. Aixecar-se de la via negociada obliga a explicar quina és l'altra opció més enllà de l'embolcall de paraules com "embat" o "confrontació". Apostar clarament per la descarbonització i el medi ambient obliga a reconèixer que difícilment es poden augmentar els vols ni el flux de passatgers. Potser cap dels dos principals actors de l'independentisme està preparat per assumir els costos de la coherència.

Però per molt que es tirin la taula i l'aeroport pel cap, curiosament els dos socis de Govern conviuen amb altres aritmètiques incòmodes. El nexce de dos dels grans xocs de l'arrencada de la legislatura es diu PSC, que tant avala la taula de diàleg com l'ampliació de l'aeroport amb afectació a La Ricarda. Quan convé hi ha qui és "repressor" i hi ha qui és "aliat". Segons conveniència, hi ha qui és "traïdor" o "deslleial" o bé el soci indispensable. Del procés n'ha derivat un extens vocabulari on paraules com *unitat* s'han de llegir i entendre en base a accepcions diferents.

Més enllà del flirteig amb un i altre, el PSC té també un paper cabdal en el joc de construccions i destruccions. Com deia abans, és legítim no estar d'acord amb la proposta de referèndum i amnistia que plantegen els independentistes, però això obliga a explicar quina és l'alternativa sent conscient que, fins ara, cap altra proposta ha aplegat més suport que aquesta. Ha estat Salvador Illa qui, després de mesos de buit en aquest sentit, ha anat més enllà del paquet d'inversions i infraestructures i ha posat sobre la taula la Declaració de Granada com a aposta socialista per abordar el conflicte amb Catalunya.

És a dir, una reforma federal de la Constitució que per ara Pedro Sánchez no ha impulsat més enllà d'alguna tímida defensa teòrica. Si realment hi ha convicció, caldria esperar que es defensés sense embuts i sense escudar-se en la falta de majoria al Congrés. Paga la pena recordar que la proposta plasmada en un document fa set anys va ser entesa pel PSOE com un punt d'arribada i per al PSC com un punt de partida. Obrir seriosament el meló de Granada és també constatar que l'esfera socialista tampoc s'escapa de treballar sobre el terreny movedís dels silencis, les reinterpretacions i, potser també, de les amistats perilloses.